

Jessen: Jeg vil blot sige, at dersom det virkelig skulde være et Sjøglebillede, jeg har fremskillet, at vi kunne stille Endringsforslag til denne Finantslov paa saadanne vigtige Punkter, som jeg har nævnt, saa er det jo et Sjøglebillede, vi alle deltage i ved i det Hele at behandle Finantslovsforslaget for at faae dets Mangler rettede. Det forekommer mig, at Meningen af, at der skal foregaa en Behandling af Sagen saavel i Landstinget som i Folkethinget, jo maa være den, at begge Thing skulle staa frit overfor de Sager, som foreligge til Behandling. Er denne Frihed forfunden, saa hører i alt Fald al Betydning af en saadan Behandling op (Ploug: Maa jeg bede om Ordet). Men jeg tror ikke paa, at denne Frihed er forfunden, navnlig ikke efter den høitærede Conseilspræsident og Finantsministers Udtalelser i Dag. Jeg tror, at der ikke er nogen saadan politisk Situation, som enten nødvendig-gjør eller opfordrer til at antage, at Landstinget ikke skulde kunne frit og uhindret stille og faae gennemført de Forslag, som Thinget finder bør optages i Finantsloven; og jeg maa tillade mig at sige til den ærede Marineminister, at det forekommer mig, at det er paa et noget for tidligt Standpunkt, at den ærede Minister har betragtet Spørgsmaalet om Bygningen eller Iste-Bygningen af de to Panterskibe som afgjort.

Ploug: Jeg skal ikke tillade mig at udtale nogenformhelt Behreidelse mod nogen af de ærede Talere, der her have fremdraget en Mængde større eller mindre Enkeltheder af Finantsloven ved denne første Behandling. Jeg erkjender, at det er en gammel Praxis eller en gammel Vane at gjøre det, som det ikke nytter at modsætte sig. Det undrer mig altsaa ikke, at det ogsaa er flet denne Gang. For mit Vedkommende kan jeg ikke negte, at jeg vilde have fundet det heldigere, hvis man ved denne Iste Behandling kun havde døret ved Finantslovens almindelige Karakter, og opsat disse Enkeltheder, indtil vi kom til at drøfte de enkelte Ministeriers Budgetter. For saavidt man altsaa skal tillægge denne Finantslov en almindeligere Karakter, tror jeg det rigtigt at sige, at i mine Dine har den kun een Fortjeneste, det er den, at den ikke indeholder saadanne konstitutionelle Overgreb, at det er uundgaelig nødvendigt for Landstinget at sende den tilbage til Folkethinget. Derimod maa jeg paa den anden Side erkjende, at den i enkelte Bevillinger ikke opfylder, hvad man var berettiget til at vente. Den indeholder baade Bevillinger, som ikke burde have været der, og Bevillinger, der ere meget for knappe til de vigtige Formaal, som skulle fyldestgøres, deri er jeg ganske enig med tidligere ærede Talere. Men jeg maa tage det Forbehold, at man kan komme tilbage til disse Enkeltheder ved 2den Behandling, og jeg skal slutte med at sige, at jeg tror, at den sidste ærede Taler har

fuldstændig Uret i at betegne Forhandlingen her i Thinget af Finantsloven som et Sjøglebillede. Det ærede Medlem har jo set, at vi før have sendt Finantsloven tilbage, og det med meget væsentlige Forandringer. Det er altsaa givet, at Landstinget, naar det vil, og naar det bør, kan udøve en stor Indflydelse paa Finantsloven. Men der er en politisk Naturlov, som det ærede Medlem ikke har taget i Betragtning, og det er den, at den, der negter, er altid den Stærkeste. Det er en almindelig Sandhed, som vil vise sig alle vegne. Det er derfor overmaade vanskeligt for det Thing, der kommer til at behandle Finantsloven sidst, at fremtvinge større Bevillinger, hvorimod det er overmaade let for det at kjøre ud af Loven, hvad det ikke finder bør staa der. Jeg finder nu for mit Vedkommende, at det ikke er heldigt i nærværende Dieblif at vedtage Endringsforslag, der nødvendig-gjøre Lovens Tilbagevendelse og eventuelt kunde føre til et Fællesudvalg, og Grundene dertil ere saadanne, at jeg tror, at det ærede Medlem har Uret i at overse dem. Det synes mig endogsaa, at det ærede Medlem ikke ganske var fri for at modsigte sig selv; han gjorde saaledes opmærksom paa vor udsatte Stilling. Hvis Danmarks politiske Stilling virkelig er udsat, vilde det ikke hjælpe os meget, at vi kunne begynde paa et Panterskib, som først kan være færdigt om 5 Aar. Men jeg tror, at baade den høist uklare Stilling i Europa og ogsaa Stillingen i Landet selv mellem Partierne gjøre det høist ønskeligt, at denne Rigsdagssamling kan ende i Fred med Vedtagelsen fra alle Sider af en Finantslov. Det er dette Ønske, som forekommer mig at træde temmelig alvorlig frem i Diebliffet, og som maa bidrage til, at man i Diebliffet modsætter sig Forsøget paa at sætte personlige Ønsker igjennem, hvor rimelige disse Ønsker end kunne være fra et individuelt Standpunkt. Det er mest af den Grund, at jeg anser det fuldstændig forsvareligt, at Landstinget i Aar viser den Resignation, som det ikke vilde i Fjor, da det ogsaa havde den Tilfredsstillelse at se, at dets Holdning, om end sent, bar Frugter.

Jessen: Min Bemærkning om Sjøglebilledet, hvilket Billede jeg iøvrigt laante af den ærede 7de Landstingsmand for Iste Kreds (Carstenssen), var naturligvis udtalt under den bestemte Forudsætning, at det skulde være afgjort, før Behandlingen fandt Sted her i Thinget, at Loven skulde vedtages, som den foreligger, at Stykket altsaa fuldstændig var udslettet, før Opførelsen begyndte. Det var lige overfor denne Situation, som jeg var kommen til Formodning om skulde foreligge, at jeg tillod mig at bruge dette Udtryk. Jeg kan være fuldstændig enig med den ærede sidste Taler i, at jeg anser det, ikke paa Grund af den indre politiske Situation, thi det er mig meget uklart, hvorledes den vil være, men af